Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ЛИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛАМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Спільні Делеґациї. — Війна на Балкані.

Комісия заграничних справ австрийскої делеґациї радила в четвер дальше над буджетом міністерства заграничних справ.

Дел. Корошец відповідав на заміти дел. Еленбоґена в справі становища наслідника престола і висказав вдоволене, що наслідник престола з великим своїм почутєм особистої одвічальности дбає про справи монархії. Висказав радість із-за сего, що дипльоматия працює нині в порозуміню з войсковими кругами. Жалів над тим, що Босна і Герцоґовина не мають своїх представителів в делеґациях. Обговорював широко новий стан річий витворений побідами балканьских держав і їх вплив на полудневих Славян.

Дел. Масарик сказав, що події виказали, що балканьска війна була у всіх подробицях дуже добре приготована, дипльомати однак в Царгороді нічого про те не знали. Бесідник критикував дальше поведене австро-угорского посла Уґрона в Білгороді, та поставу австро-угорских дипльоматів на Балкані. Не беруть они зовсім участи в тамошнім товариским житю, як се робить н. пр. француский посол певно з хісном для Франциї. Тон престольної промови і exposé ґр. Берхтольда бесідника вдоволяє. Признає, що треба зірвати з формулою „status quo“. Годить ся вповні на домаганє обезпеченя і вивозу монархії на балканьскім півострові, але побоює ся, щоби союзник Австриї, Німеччина, не перешкодив в тім, як другий інтересант, також сильно інтересований.

Дел. Клям-Мартініц заявив іменем свого сторонництва, що має довіре до міністра заграничних справ, що в поважній годині поведе належито керму. Що до інтересів монархії на Балкані, то по думці бесідника повинні бути отсі: 1) безуслівне удержане сего, що є, 2) скріплене господарского становища монархії, 3) запоруки на будуче, під якими розуміє ся взаїмне довіре. В тім саме лежить найважнійша задача нашої заграничної політики.

Дел. Удржаль остерігав перед вигриванем Румунії протав балканьских держав.

На пополудневім засіданю промовляв перший дел. Ляиґенган, котрий зазначив, що конечна є оборона наших господарских інтересів на Балкані.

Дел. Крамарж домагав ся рішучо остаточного вияснення балканьскої справи, бо в противнім разі може прийти до сьвітової війни. Бесідник є противний утвореню самостійної балканьскої держави, яка була би лише дальшим ходом спорів між Австриєю а Італією. Мусимо домагати ся, щоби балканьску справу розвязано на все, а Албанію щоби поділено між балканьскі держави. Не маємо найменшої причини відмовляти Сербам приступу до Адрийского моря. Нашим найважнійшим інтересом є свобода на Адрийскім морю, а тій свободі сербска пристань не перешкаджала би. З балканьскими державами належить заключити союзи і цлові договори. На проект уміжнароднення нових балканьских зелізниць балканьскі держави ніколи не згодять ся.

Дел. бар. Швеґель заявив, що належало би вдоволити сербско-хорватску людність в монархії, вкінци зазначив, що солуньский порт мусить бути вільний для австрийского вивозу.

Дел. Вольф є гадки, що коли би Австрия була в час прилучила Новобазарский санджак, то було би не прийшло до балканьского союза і таких скорих поступів на полі війни. Бесідник не крие ся з пересьвідченем, що упадок Туреччини і поява великої славяньскої держави на Балкані є з точки німецко-народних інтересів немила і небезпечна. Остерігає уряд міністерства заграничних справ перед приміненем при упорядкованю балканьских справ рецепти Крамаржа або Шустершица.

Промовляли ще дел. Ґаспарі і дел. Шепфер, який сказав, що не сумнїває ся, що судьба Царгорода поруши ь дарданельску справу. Належить сумнївати ся, чи інтересовані держави зможуть погодити ся мирово.

Від суботи положене на театрі війни на Балкані майже не змінило ся. Турки ладять

Дорогий професор.

(Сьміховинка — Генриха Ле).

— Ну, докторе любеню, wus is, що є? — спитала пані Рейзя Васерфоґель, зачинивши за собою двері від комнати, де лежав недужий і вийшовши за доктором аж до сіний та з зажуреною міною і повним обави напруженем споглядала на поморщене лице доктора, котрому на носі сиділи великі круглі очиці.

Докторови Розенцвайґови було вже шісдесять літ. Инші доктори вже по двайцяти роках лікарской практики або й скорше стають санітарними радниками. Розенцвайґ однак промавляв десь на зборах і за то его незлюбили і він за кару позіставтаки дальше звичайним доктором.

На питане пані Рейзі він задержав ся на закруті сходів, штуркнув своєю тяжкою чорною палицею об землю і сказав:

— Мусимо казати его оперувати!

— Оперувати? — спитала перепуджена Рейзя. Ледви могла ще зі страху говорити придушеним голосом, щоби хорий еї любий чоловічок он там в комнаті не зачув часом сеї розмови.

— Та чо' кричите зараз на ціле горло?— сварив еї і потішав заразом старий доктор. — То не буде небезпечна операция, а за Божою помочию ваш чоловік знов подужає. Головна річ в тім, щоби операция як найборше відбула ся, на всякий случай в найблизших осьми днях. А ніхто инший не може еї виконати як хиба лиш професор Кросіньский.

— Кросіньский? — повторила пані Рейзя перепуджена і все ще як би без памяти, бо при слові „операция“ виділа перед собою якогось лютого чоловіка з блискучим ножем, з під котрого плила кров — кров еї бідного Мошка — як вода довгою струєю.

— То славний хірурґ аж з Відня — пояснював доктор Розенцвайґ. — При теперішнім стані не міг би ваш чоловік їхати до Відня — мусимо закликати аж доктора Кросіньского. Коли хочете, то напишу лист до него.

— Коли так, то я мушу о тім аж з моїм чоловіком поговорити.

— Розумію ся! Я то собі гадав, що ліпше, як ви то самі ему скажете, як би л мав казати. Я преці знаю, як то ви умієте з ним поговорити. Як би я ему то сказав, то він би лиш перепудив ся.

— Най Бог боронить! — сказала Рейзя і подякувала докторови і вернула з важким серцем до комнати, але все таки якось їй лекше було на души, коли доктор ще раз сказав їй, що то дійстно не небезпечна операция і що недужий по ній вповні виздоровіє.

Пан Мортко Васерфоґель, на фірмі Маркус Васерфоґель, торговля викравками із шкіри, лежав в ліжку, коло котрого на столичку стояли фляшчинки з ліками, і оглядав ся вже нетерпеливо, коли увійде его жінка.

— Ну, що він ще тобі говорив? — Він же преці з тобою говорив! — відозвав ся він до входачої.

Лице Рейзі заясніло. — Казав, любеню, що ти знов подужаєш. Вже за тиждень зовсім подужаєш — невідклично і Богу дякувати.

Пан Мортко Васерфоґель впялив недовірчиво свої очи в свою супругу. — Він ще щось казав!

— Дрібничка! — спровадити доктора, якогось професора з Відня. Якусь мале опирациї мав на тобі зробити.

— Опирациї? — Яке опирациї? — І Васерфоґель почав на своїй постели крутити ся і вити ся як той змий.

Але пані Рейзя повна любови притиснула его до благодатної подушки. — Моріцуню любеню, коли я сама не маю мойрем [1]), на що тобі мойрем мати. Ти моє золото, ти моє все на сьвіті, або може ні? — Отже то не буде зовсім небезпечне, не буде тебе ані трошки боліло і будеш ще hindert Juhr [2]) жити. — Правда, Розенцвайґ нехай зараз напише до професора, щоби приїхав?

— А кошти? — крикнув Моріцуньо любеню, як би его щось вкололо.

— Wi asoj, як то — кошти?

— А ти знаєш, що Мошко Талап, котрий

[1]) Страх. — [2]) Сто літ.

ся до остаточної оборони Чатальджи, не вірячи однак в єї поводженє, Болгари же збирають сили до остаточного удару. Перед упадком Константинополя і Адриянополя не належить також надіяти ся ніяких важнійших подій і на поли дипломатичної діяльности. То лише треба сказати, що в наслідок упертого жадання Сербії, аби єї допущено до Адрийского моря, заострила ся міжнародна ситуация, бо такому жаданю рішучо противить ся Австрия. З важнійших подій воєнних треба зазначити вість про занятє Сербами Монастиря і похід сербских войск над Адрийске море, де Серби надіють ся дійти завтра.

Болгарска Аґентия оголошує такий звіт о битвах на лінії Ліле Бурґас-Бунар Гісар в днях 29. жовтня до 2. падолиста: Турецка армія числила понад 120.000 людий, мала 300 гармат і 65 ескадрон кінниці. Підчас пятидневних завзятих битв праве турецке крило безнастанно атакувало ліве болгарске крило, щоби перервати полученє з Кіркіліссе. Болгарам удало ся сьмілими приступами, як також своєю могучою артилериєю та влучними стрілами піхоти приневолити неприятеля до відвороту. Неприятель утікав серед нашого смертоносного огню. Побоєвище засіяне трупами. Третого дня болгарский центр з підмогою гармат перейшов до приступу. Піхота здобула ті фортифікациї, опісля наступило переслідуванє неприятеля, котрий в наслідок акциї нашої артилериї розбіг ся в переполосі. Пятого дня наше ліве крило, скріплене сьвіжим войском, перейшло до рішаючого приступу і прогнало неприятеля на цілій лінії, так що він кинув своє скріплене становище і почав утікати. Болгари здобули 42 скорострільні гармати, богато прапорів, 150 возів з поживою і амуницією, дві льокомотиви, кілька складів з провіянтами, та забрали в полон 2.800 людий. Наші втрати в тих битвах виносять 15.000 убитих і ранених, а Турки втратили понад 40.000 людий. В сій битві, яку можна порівнати з битвою під Мукденом, знищено цілковито турецку армію. В повнім розбитю неприятель, що не міг удержати ся в укріплених становищах між Чорлю і Сараєм, вернув ся в напрямі Чатальджі. Турецка армія пригноблена погромом і без артилериї, лише з трудом буде могла боронити столиці.

Новинки.

Львів, 11 падолиста 1912.

— **Є. В. Цісар** зволив вселаскавійше уділити зі своїх приватних фондів запомог: гр. кат. комітетови будови церкви в Ярославі в квоті 600 К, а гр. кат. комітетови будови церкви у Витошинцях перемиского повіта в квоті 200 К.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс практиканта концептового дра Івана Оссоліньского зі Львова до Бржеска.

— **Краєва комісия рільнича.** Від 1890 р. єсть в нашім краю орґан дорадчий Виділу краєвого в справах рільничих, краєва комісия для справ рільничих. Институция та складає ся з 18 членів під проводом Маршалка краєвого. В склад єї входять делеґати Виділу краєвого, товариств рільничих у Львові і Кракові, Кулок рільничих і Товариства лісного.

В виду того, що при твореню тої інституциї було засадою, щоби всі Товариства, які суть в краю, були в комісиї рільничій репрезентовані, а в послідних роках розвинуло інтензивну діяльність на поли піднесеня руского населеня рільничого руске Товариство господарске „Сільский Господар" — постановив Виділ краєвий предложити Соймови внесенє на зміну статута краєв. комісиї рільничої, щоби також „Сільский Господар" мав право делеґувати в поміж себе одного члена до тої комісиї.

— **Ліцитация.** Дня 19 падолиста с.р. о год. 9 відбуде ся в маґазинах товарових стациї Тернопіль публична ліцитация невідобраних пересилок як: мило, оцет, васеліна, машина до шитя, чоколяда, розоліси, вино, лікери, сьвічки, шкіра, папір, велике начинє, мішки і т. п., о скілько не вістануть аж до того часу викуплені.

— **Борба з вломником.** Вчера по полудни около 5 год вернув др. Іван Копач, краєвий інспектор шкільний, до свого помешканя при улици Чарнецкого ч. 24 і застав двері від помешканя отворені. В дверех стрітив ся з якимсь порядно убраним чоловіком, отже запитав єго, чого шукає. Чоловік той, літ около 20, відповів, що шукає якоїсь пані, відтрутив дра Копача і почав утікати сходами на долину. Др. Копач, сильний і відважний мужчина, пустив ся за вломником і зловив коло брами. Вломник однак вирвав ся єму з рук і добувши револьвера стрілив два рази до дра Копача з віддалі лиш кількох кроків. Небезпечність була велика; мимо того др. Копач кинув ся на злодія, зловив за руки і повалив на землю та відобрав револьвер. Зваблена вистрілами публика помогла злочинця арештувати і віддати в руки поліциї. На поліциї визнав арештований, що називає ся Йосиф Калеціньский, єсть з фаху мулярским помічником і признав ся, що стріляв. У арештованого знайдено кілька набоїв револьверових, великий віж і витрих — знаряди єго злодійского фаху.

— **Отворенє школи жіночого господарства в Угерцях винявских.** Дня 7 с. м. відбуло ся торжественне отворенє першої української школи жіночого господарства товариства „Просьвіта" в Угерцях винявских, рудецкого пов., в маєтности записаній Товариству бл. п. М. Малецким. Чину посьвячення школи доконав о. мітрат перемиської капітули, Мирон Подолиньский, в асисті о. Ковальского, декана з Новосілок, о. Стецева, пароха з Бенькової Вишні, о. Наколовича з Купнович, о. Кузича з Комарна і місцевого пароха о. С. Кульчицкого. В торжестві взяло участь ціле місцеве населенє, а також богато людий з околичних сіл, мимо великої розкалі, яка незвичайно утрудняє комунікацию. Було також богато відпоручників народних институций, між иншими о. Стефан Онишкевич, посол до ради державної від рудецкої землі, ред. Андрій Жук, дел. Головного Виділу тов. „Просьвіта", п. К. Малицка, делеґатка Головного Виділу Українського Педаґоґічного Товариства, адвокат др. Печерский, делеґат комарняньскої Філії тов. „Просьвіта", Н. Шиур, делеґат рудецкої Філії тов. „Просьвіта", делеґациї читалень і „Соколів" з найблизшої околиці і пр.

По відправленю богослуженя сказав слово до присутних о. мітрат Подолиньский, підносячи велике культурно національне значінє основаної товариством „Просьвіта" школи. По сім говорив дел. Головного Виділу ред. А. Жук, зазначуючи, що культурно-просьвітна діяльність, яку провадить від 45 літ тов. „Просьвіта", коли не дала ще так великих результатів, як би нам хотілось, то причиною сего є низький стан добробуту економічного нашого народу. Піднесенє-ж добробуту економічного вимагає поширеня в народі фахового знаня. Тому „Просьвіта" приступила до закладаня фахових шкіл. Перед кількома роками повстає в Милованю мужеска школа господарска, а в минулім році — торговельна школа у Львові.

преці їздив до Відня, заплатив за то, що лежав там лиш кілька днів на клініці і що єму якийсь професор виймив сліпу кишку? Мендель Лапаювкер, що говорив з ним у Відни, розповідав то мені. Тисяч корон коштувала тота історія! А тепер подумай собі, що зажадає такий чоловік, коли ще буде мусів так далеко їхати. Хиба я який Ротшільд, чи я який Бляйхридер, чи я барон Кон? В теперішних часах, коли ніхто не хоче шкіри купувати, коли кождий швець спроваджує черевики з фабрики?!

Пани Рейзї станули сльози в очах. — Алеж Моріцуню любеню! Таж то преці розходить ся о твоє здоровле! Щож нам з гроший, як ти, моє золото, не будеш здоров? Щож я пічну на сьвіті, як тебе мені не стане, ти моє любеню — нехай Бог боронить!

— Добре! — крикнув Васерфоґель розгніваний. — То нехай Розенцвайґ напише насамперед до професора, кілько він возьме, коли сюди приїде і зробить опирації.

— Uf majne munes, даю тобі слово чести, що скорше на нічо не згоджу ся — аби ти так по тій правді жила і здорова була!

Ще того самого дня написав доктор Розенцвайґ, коли пані Рейзя прибігла до него знову з своїми жалями, до славного тайного радника, професора доктора медицини Кросіньского, специяліста для недуг печінки і жовчи, в справі свого пациєнта до Відня і точно в два дні опісля одержав відворотною почтою відповідь того великого мужа. Гонорар, якого він жадав за подорож і операцию, виносив три тисячі корон.

— Отже — мені то й не при голові — сказав пан Васерфоґель з достойним подиву спокоєм, коли єму тоту суму сказали.

— А як ти умреш, то що я буду робити? — крикнула пані Рейзя з розпуки і заломила руки.

На лици Васерфоґля пробивала ся тяжка борба. Житє мало ще досить принади для него. От хочби той росіл з локшиною або той борщ з крепликами, який так знаменито уміла Рейзя варити, або тоті знамениті подрібки з гуски і тоті перекладані маци на великдень, які ніхто не умів би так знаменито приладити. Та й в склепі інтерес ішов несогірше; було ще досить шевців, що купували шкіру. До того ще ждала того нездужаючого чоловіка велика почесть. В жидівскій громаді проявляв ся настрій користний для него і можна вже було припускати, що при найблизших виборах виберуть єго до кагальної ради — а то все такі річи, задля яких хотілось би чоловікови ще трохи пожити на сьвіті.

А все-таки — вислід борби, яку той чоловік відбув тепер сам з собою, був такий, що він з холодним спокоєм фільософа сказав: „Бодай заощадить ся тоді три тисячі корон".

Не помогло нічого, що пані Рейзя залила ся гіркими сльозами. Васерфоґель позістав неумолимий. Волів, щоби єго в простій чорній скрини винесли в „безпечне місце" на окописку, як щоби він тому чоловікови з Відня мав за один день труду упхати в горло три тисячі корон.

— Ша. не говори більше, Рейзю! Стануло на тім, що не буде опирації! — крикнув він немилосердно до своєї бідної жінки.

— — — — — — —

Вечером того дня пані Рейзя щось собі постановила.

Наложивши капелюх на голову і убравшись як до виходу, увійшла до комнати, де лежав недужий.

— Коли тобі, любиню, буде чого потреба — сказала она — то задзвони. Тоді прийде Зузя з кухні. Я за пів години буду знов дома.

— А ти куди? — спитав Мортко.

— До Зеґаля.

— За чим тобі до Зеґаля? Чи ти може гуску купила?

Зеґаль то був шкільник в жидівскій громаді. Після старого побожного звичаю займив ся також на вузкім, темнім, зовсім не пахнющім подвірю, виложенім ріняками, різанєм дрібних зьвірят для тих своїх одновірців, що позістав сьвятим звичай батьків відріжняти трефне від кошерного. То була якраз пора на гуси, а коли Васерфоґель подумав собі, що мусить розставати ся з сим сьвітом і єго при тім брав ся якийсь жаль, то діяло ся се головно длятого, що єму бодай в згадці сунув ся під ніс — запах маленьких кусничків пришкварених і посипаних солию гусячих подрібок, головно товстої гусячої скірки, котру пані Рейзя особливо знаменито уміла пришкварювати.

(Дальше буде).

а отсе отворяє ся трета з ряду фахова школа жіночого господарства. Товариство „Просьвіта“ було першим товариством народним, оно перше давало почин до нових діл культурних, оно ж перше кладе початки фаховому шкільництву. — Відтак говорив о. С. Онишкевич, обіцюючи як посол іменем парляментарної репрезентациї опіку над школою. Др. Печерский говорив про місцеві культурні, просьвітні і економічні справи в звязи з новооснованою школою, а п. Шмур про взаїмні відносини між інтеліґенциєю і народом в народній роботі.

Ряд сих промов замкнула довша, незвичайно гарна промова п. К. Малицкої. Тільки свобідна жінка може бути доброю господинею, а головно — доброю матірю — говорила п. Малицка. Свою думку дуже вміло ілюструвала бесідничка подіями на Балкані. Свобідна жінка Болгарка, Сербка, Чорногорка виховала геройских борців за правду і свободу, за независимість балканьских народів. Турецка жінка єсть рабинею безвільною і таким є безвільним, позбавленим геройства і витревалости турецкий нарід. Тому то войско дрібних балканьских народів бє войско великої турецкої держави. А свобідною жінку може зробити просьвіта. Вкінци сказала кілька слів управителька школи п. Дзеровичівна.

За перекускою в убікациях школи підносили бесідники заслуги місцевого пароха о. С. Кульчицкого, котрий піддав покійному Малецкому гадку записати „Просьвіті“ свою маєтність і котрий, як куратор маєтности, безінтересовно управляє нею, а між иншим дуже скоро, дешево і практично приладив старий двір для приміщеня школи. Внутрішне уряджене школи скромне, але зроблене зі смаком; скрізь взірцева чистота і порядок. Обі учительки, пп. Дзеровичівна і Ґоцка, повні віри в своє діло, беруть ся до праці з замилуванєм і енерґією. Всіх учениць в школі буде 11 (в інтернаті, на більше нема місця та 5 місцевих, доходячих). З замісцевих було в школі в день отворення 6, прочі мають прибути в сих днях. Замісцеві походять з ріжних повітів (Львів, Рава, Рогатин, Теребовля, Гусятин, Косів, Заліщики, Сянік), вік 16—18 літ, дочки самостійних, переважно заможних господарів.

— З салї судової. Перед судом присяжних розпочала ся нині карна розправа против адвоката дра Генриха Совільского, обжалованого о цілий ряд спроневірень і обманьств. Так закидає єму акт обжалованя, що присвоїв собі готівку узискану з ескомпту векслів ґр. Станисл. Яблоновского в сумі 36.000 корон; готівку з ескомпту векслів на суму 7.000 кор., зложених у него якимсь Казим. Мілїньским; суму около 5.000 кор. з готівки призначеної для п. Ольги Новіньскої, а зложеної у него Казимиром і Анною Туровскими, яко останок ціни купна реальности набутої ними від Ольги Новіньскої; дорогоцінности, як: золотий перстінь з сафіром і брилянтиками, золоту папіросницю з брилянтом і двома смараґдами, срібну тоалєту, золотий годинник з гербами з плятини і дві карабелї, все разом вартости 5.000 кор.; диван перский, пару золотих спинок і перли, зложені у него Волод. Фібіхом і т. д. Обманьства допустив ся на ґр. Ядвиді Лосьовій, від котрої вимантив вексель на 18.000 кор. і т. д.

Др. Совільский, літ 34, жонатий, родом з Хмельника, ряшівского повіта, забажав стати як найскорше великим паном і длятого зараз від початку отвореня канцеляриї пустив ся на ховзку дорогу. Разом з Совільским стає перед судом також Володислав Фібіх, властитель більшої посїлости в Липниках, котрий до спілки з ним допустив ся обманьства на шкоду кн. Юрия Любомирского. До розправи, котра потягне ся майже цілий тиждень, завізвано 40 сьвідків.

Телеґрами.

Білград 11 падолиста. Розпущена у Відни і в Будапешті чутка о замаху на австро-угорского посла Урґона єсть зовсім безосновна і чиста видумка.

Білград 11 падолиста. Із Скоплїя доносять приватно, що передна сторожа армії сербскої дійшла до побережа Адрийского моря. Відділ сербских войск прибув до устя ріки Мат на полудни від Алєсіо і спільно з чорногорским войском машерує наперед вздовж побережа до Дураццо. Другий сербский відділ машерує вздовж ріки Дрін через терен дуже трудний до переходу впрост на Дураццо. Войско то не стрічає збройного опору, але внаслідок великих снігів, котрі лежать на метр грубою верствою, поступає лиш дуже поволи. Прибутя сербского войска до Дураццо сподівають ся найпізнійше до двох днів.

Атини 11 падолиста. Щоденні атаки Турків на грецку армію, котрі тревали від 5 с. м., закінчили ся послїдної ночи відворотом неприятеля з Пентенїґадия, армія грецка заняла турецкі позициї.

Константинополь 11 падолиста. Після приватних вістий часть турецкої армії в Чатальджи вирушила вчера до Ліле Бурґас і завела борбу з Болгарами. Турки потерпіли великі страти. Часописи доносять, що головну кватиру перенесено знов до Чорлю, що уважають за доказ, що армія сконцентрована в Чатальджи не обмежає ся до дефензиви, але виступає також зачіпно. Зачувати, що звістний з росийско-турецкої війни маршалок Фуад-паша іменований комендантом першої части східної армії а ґен. Барі-паша командантом другої части.

Атини 11 падолиста. Загальне число турецких плінників виносить тепер 29.000; до того треба вчислити 2.000 плінників присланих з Чорногори до Греції.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені **грубим друком**. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45** 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58·), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ·) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), **2·42**, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), **1·30**, **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1·55**, 5·52, **6·26**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочись: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).